

DAN BROWN

ÅLDER 56, född 22 juni 1964

BOR Rye Beach, New Hampshire, USA

FAMILJ Nyskild från Blythe Brown, 68. Holländska flickvännen Judith Pietersen, 29, som dresseerar hans stall av frieserhästar, samt labradoren Winston och katten Zeus.

AKTUELL MED *Vilda Djurens Orkester*, en symfonisk barnbok som Dan Brown har skrivit både text och musik till.

Dan med Winston hemma i Rye Beach strax norr om Boston.

KODEN TILL KLANGEN

Med världssuccéer som *Da Vinci-koden* och *Änglar och Demoner* är *Dan Brown* en levande författarlegend. Men får han välja själv kommer komponerande av musik före romanskrivande. I en exklusiv intervju för *Opus* går vi på djupet med hans senaste upptåg – den symfoniska barnboken *Vilda djurens orkester* där *Dan Browns* text och musik varvar visdom på vers med kluriga koder.

TEXT MADELEINE JOSTEDT ULRICI ILLUSTRATIONER SUSAN BATORI

HANS SJU THRILLERROMANER har sålt i över 234 miljoner exemplar och gjort honom till en av de mest framgångsrika författarna genom tiderna. Men hur många vet att *Dan Brown* växte upp med *Tjajkovskij* och *Bartók* i öronen, studerade komposition vid universitetet och varje dag tillbringar flera timmar vid sin flygel?

Via Zoom möter *Dan Brown* mig från sitt praktfulla bibliotek i Rye Beach, New Hampshire. Prydligt sidbenskammad bär han en välstruken button-downskjorta i blårandig oxfordväv från *Ralph Lauren*. Han befinner sig i centrum av en tillbörligt dovt upplyst bokrotunda i mörka träslag. Känslan av visuellt välkoordinerad akademimysticism är omöjlig att kringgå.

Här på USA:s östkust, en kort bit ifrån internatskoleområdet där han växte upp, lever *Dan Brown* ensam med sin labrador *Winston* och bondkatten *Zeus*. Hans nyläppta symfoniska barnbok *Vilda*

Djurens Orkester återger *Maestro Mus* spännande resa runt jorden i jakt på sina musikaliska vänner. Boken har – sin författares vana trogen – strösslats med hemliga koder och dolda meddelanden, allt mot en fond av barnboksillustratören *Susan Batoris* humoristiska bilder.

– Klassisk musik hade en central plats i mitt liv som barn, berättar *Dan Brown* med vällust i blick och röst.

– Vi hade varken radio eller tv, bara en stor klassisk skivsamling. Så jag växte helt och hållet upp med *Peter och vargen*, *1812-ouverturen*, *Nötknäpparsviten* och så vidare. Med *Vilda djurens orkester* vill jag skapa en öppning för unga människor in i den klassiska musikens värld.

DAN BROWNS MAMMA *Connie*, som gick bort i leukemi 2017, var den som introducerade honom för *Bach*, *Bartók* och favoriten *Tjajkovskij*. Hon var pianolärare och organist och uppmuntrade lille *Dan* >

Inspelningsteamet säkerställer att orkesterns "djurljud" är trovärdiga.

Dan Brown tillbringar flera timmar vid sin Steinway-flygel varje dag.

Genombrottsromanen från 2003.

» Du kan varken skriva ett bra stycke musik eller en bra roman om du inte förstår struktur.«

Vilda djurens orkester har nyligen släpps på Bonnier Carlsen.

att spela och komponera egna stycken. Redan som treåring diktade han egna ramsor och vid fem skrev han sin första bok, ett musikaliskt äventyr även det, med den fantasieggande titeln *Giraffen, grisen och den brinnande brallan*.

– Det gavs konserter på skolan nästan varje kväll. Jag gick på allt och blev djupt berörd av det jag hörde. Jag tror att den här enorma mängden klassisk musik så tidigt i livet verkligen bidrog till att stimulera min fantasi och kreativitet i övrigt.

DAN BROWN AVBRYTER sig själv ideligen, följer nya avfarter och kringelkrokar i sina resonemang, skratrar och skämtar med betryggande självdistans om sin nya karriär som kompositör.

– Klassisk musik kan upplevas lite generande. Inte bara för barn – för vuxna också: ”Nämen jag vet inte skillnaden mellan Brahms, Beethoven och Bach, så varför snacka om det med ungarna, liksom?” – sånt hör man folk säga ... Jag hoppas att min nya bok blir ett sätt för både föräldrar och barn att våga nosa på klassisk musik och tycka att: ”men oj, det här kan faktiskt vara kul!”

Efter universitetsstudier i moderna språk och komposition, följt av några års undervisning på varierande studienivåer, tog ett pyrande intresse för kodlösning och underrättelsetjänster över Dan

Browns professionella ambitioner. År 2003 landade så den monumentala succétrillern *Da Vinci-koden*, där kodknäckande Harvardprofessorn Robert Langdon utmanar mysticistiska falanger inom katolska kyrkan i jakten på sanningen om en mördad museintendentens släktskap med Jesus ... och Maria Magdalena. Hypen i den religiösa kontroversens kölvatten var total. Med sina 85 miljoner exemplar är boken en av världens genom tiderna mest sålda och den efterföljande filmen (2006) med Tom Hanks och Audrey Tautou i huvudrollerna drog in över 760 miljoner dollar under premiärhelgen. Sedan dess har ytterligare tre Langdon-thrillers följt, var och en med topplaceringar på försäljningslistor världen över. En femte är på väg.

De sensationella litterära framgångarna till trots verkar Dan Brown föredra att skriva musik:

– Ja, det är definitivt roligare! Att skriva romaner är en helt annan process, mycket mer intellektuell. Musiken är känslomässig för mig.

DAN BROWN SER MORGONEN som den mest kreativa tiden på dygnet. Varje dag stiger han upp klockan fyra och efter den självklara spenatsmoothien och släta koppen svart kaffe börjar arbetsdagen.

Att det finns tydliga likheter mellan komponerande och författande är han övertygad om:

– Du kan varken skriva ett bra stycke musik eller en bra roman om du inte förstår struktur. Det spelar ingen roll hur många fantastiska melodier du kommer på eller hur många bra idéer du har – vet du inte hur du ska placera dem i rätt riktning och ge dem sin rätta vikt fungerar det inte. Det går inte att ha tre trippelfortepassager på raken på samma sätt som det inte går att ha fem biljakter i följd. Det måste finnas mellanrum för att ge både läsaren och lyssnaren en chans att andas.

DAN BROWN LYSSNAR INTE på musik när han arbetar. Men han dras alltid till pianot mot slutet av varje dag och sitter där i flera timmar. Lämpligen gömd bakom en snurrande bokhylla står hans älskade Steinway B-211 i bubingaträ. Flygeln är både en själslig fristad och startlinje för kompositionsprocessen.

– Det börjar med en idé. Sedan sätter jag mig ner och börjar återskapa det jag har hört i huvudet. Men jag skriver inte ner något till en början, jag bara memorerar det.

Nästa steg sker i hans privata inspelningsstudio, vilken kräver lite fantasi för att hitta. Trycker man lätt på kanten till en särskild målning – den viktorianska kvinnan i sin trädgård – öppnas helt oanat en löndörr!

– Ja ... min lilla studio här i huset, tonar Brown anspråkslöst ner det hela innan han hittar tillbaka till sitt resonemang. Så använder jag Performer, Finale eller något liknande musikprogram för att bygga ett slags partitur av det som jag har spelat – ett arrangemang. Och då märker jag om melodin passar för stråkar eller flöjter. Eller om de pulserande oktaverna i basen ska bli valthorn eller cello ... eller vad jag nu vill att det ska vara. Efter det går stycket vidare till en professionell arrangör som finputsar det hela innan repandet kan dra igång.

RESAN MOT VILDA DJURENS ORKESTER började redan i slutet av 1980-talet. Drygt hälften av styckena gavs då ut i mindre format. Dan Brown lärt sig mycket sedan dess men han vidhåller att kvalitén på idéerna håller en jämn nivå över tid.

– Flera personer har försökt gissa vilka stycken som är nya och vilka som är gamla – och de har haft helt fel! Rockan, till exempel, skrev jag för längesen. Arrangemanget är exakt detsamma som då, men idén att använda stråkar på cymbal- eller xylofonkanter är ny. Det hade jag aldrig kommit på tidigare.

De musikaliska influenserna i *Vilda djurens or-*

kester är många och brokiga. I *Flodhästfesten* hörs tydliga funk- och big band-vibbar och i *Ivriga elefanten* lurar ett sofistikerat stråkpårti à la violinsolot i Massenets *Thaïs*. Fast Dan Browns ”elefantvariant” spelas plågsamt falskt ...

– Det var fruktansvärt svårt att få en violinvirtuos att spela så dåligt, intygar Brown gapskrattande.

Andra exempel på musikaliska influenser är den pentatonala marimban i Skalbaggarnas bygge:

– Jag tänker på deras skal och då dök marimban upp som ett självklart val.

Men *Bältdjurets skal* trodde han skulle bli något helt annat från början. Dan Brown lekte med stycket länge.

– Ända tills vi kom in i studion försökte jag komma på ett sätt att få pianot att liksom surra. Det är ”bältdjurigt” för mig ... Eller *Ivriga elefanten* som jag föreställde mig som en trumpet. Men när vi försökte få den att spela falskt kändes det inte rätt. Så vi prövade med violinen och plötsligt var det bara: ”Åh! Så måste det ju bli!”

INNAN DAN BROWN bestämde sig för vilka stycken som skulle ingå i boken testade han musiken på den tänkta åldersgruppen, barn 3–7 år.

– Det är enormt tillfredsställande att se reaktionen på små barn. Du behöver inte säga till dem något – hör de Kängurun med D-stämmda timpani på fjärdedelar, boooooiiiiing, och uppåtglissandot i hornen ... då studsar de med!

– Eller Rockan ... vips åker armarna rakt ut och glider genom vardagsrummet som vore de under vatten.

Dan Browns entusiasm är ohämmad och ingen broms hjälper när han lyriskt fortsätter analysen av *Väldiga valsången*:

– Det är inte inspelade valljud... det är en cellist som har slickat sig på tummen och pressar ner den längs med strängen!

Jag skrattar också, för glädjen är smittande och uppenbart äkta.

Vågar vi hoppas på en Dan Brown-opera eller pianokonsert?

– Jag skulle älska att göra det. Just nu skriver jag på en ny Robert Langdon-thriller men förutom det faktiskt också några grejer som faller inom rockopera-kategorin ...

– Vi får se vad som händer. Jag tror inte att jag vill utsätta någon att lyssna på det riktigt än ...

Kanske inte än. Men inom en överskådlig framtid, definitivt.

»Det var fruktansvärt svårt att få en violinvirtuos att spela så dåligt.«

